
ГРЪЩНИЦА.

Възвеждамъ те по ледни стръмнини
Прѣдъ дверитѣ на паднала душа —
Безмълвие и пустота. . .

Ще възроптаешъ ли?

Разпъвахъ я срѣдъ заледени тъмнини
Самотна, плачуща: душата грѣшница.
И ето я сега прѣдъ тебъ смирена, кающа —

Ще възроптаешъ ли?

И ето я — ридающа, приведена надъ мъртви съсипни,
О, моята душа прѣбулена те моли!
Дѣте, което чакахъ самъ срѣдъ мракъ и самота —

Ще възроптаешъ ли?